

βιαστικά για τὸν αἱματηρὸ ἀγῶνα. Στὸ παιδικίσιο τοῦ μυαλοῦ ἐγεννήθηκε αὐτὴ ἡ σκέψις: Νὰ ξαναγυρίσῃ πληγωμένος στὸ νοσοκομεῖο.

Μόνο ἔτσι θάβλεπε τὴν ροδοκόκκινη εἰρηνικὴ πολεμίστρα, τὸν καλὸν αὐτὸν ἄγγελο, ποῦ τοῦ ἔδωσε δεύτερη λαβωματιά. Στὸν πόλεμο ὅμως δὲν ἔχει ἐξασφαλισμένο κανέναν τίποτα. Σὲ μιὰ ἔφοδο, στὸν Προφήτη Ἡλία τῆς Μανωλιάσας, μιὰ σφαῖρα τοῦ πῆρε τὸ σαγόνι καὶ τὰ δόντια. Τὸν ἔκανε ἀγνώριστο. Παρακαλάει νάρθῃ ὁ θάνατος, νὰ μὴν φθάσῃ ἔτσι σ' ἐκεῖνη π' ἀγάπησε. Οἱ γιατροὶ τοῦ λένε, δὲν ἔχει φόβο ἢ ζωὴ του· θὰ γιάνη γρήγορα· μόνο τὸ πρόσωπό του ποῦ χάλασε κομμάτι.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ χειρουργείου τὸν στέλνει στὸ νοσοκομεῖο. Τὸ βαπόρι σὲ λίγες ὥρες τὸν ἔχει κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του.

Προτοῦ φθάσῃ, μὲ μιὰ ξιφολόγχη ἀνοίξε τὴν κοιλιά του. Ὁ Σπῦρος ἦταν παλληκάρι στὸν πόλεμο καὶ στὴν ζωὴ.

Μ. ΡΟΔΑΣ

(1913)

Η ΔΥΟ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ

(Ἑλληνοαλβανικὴ εἰλικρίνεια διὰ τὸ Ἀλβανικόν)

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ἦτανε ἡ δύο φιλενάδες,
καὶ σύμφωνα νὰ βάλουνε τοὺς ἄλλους σὲ μελλάνες·
ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀρπαχτικὴ τῶν Ἀλβανῶν ἀντάρα
ἡ μιὰ δὲν ἐμπιστεύτηκε τὴν ἄλλη κατεργάρα.

Κ' ἔτοι μᾶς ἐφανήκανε σὰν δυὸ γεροντοκόρες
 ποῦ ἐπερνούσανε γλυκὲς ἀναμεσό τους ὄρες,
 μὰ ὅταν εἶδανε γαμπρό, ἐπέσανε σὲ πάλι,
 κ' ἢ μία τὸν ἐτράβασε νὰ μὴ τὸν πάρη ἢ ἄλλη!

ΤΟ "ΖΙΖΑΝΙΟΝ",

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ ΠΕΡΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

«Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο ὁ μέγιστος τῶν Ἑλλήνων. Εἶνε δυνατόν ἡ Μακεδονία, ἡ κοιτίς του, νὰ μὴ ἦτο ἐλληνική; Ἐκεῖθεν ὁ ἐλληνικὸς πολιτισμὸς εἰσεχώρησεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡ Μακεδονία μόνον εἰς φυλὴν πολιτισμένην δύναται ν' ἀνήκη.

(Μεζιέρ)

«Εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐὰν γίνῃ καὶ πάλιν ἐλληνική, θέλουν σχηματισθῇ τὰ ρεύματα ἐκεῖνα τῶν Ἰδεῶν, τὰ ὅποια ἐν μεγάλαις ἐποχαῖς προσήγγισαν τὴν Ἀνατολὴν μὲ τὴν Δύσιν.

(Τουλιέτα Ἀδάμ)

«Ἡ Ἑλλάς καὶ πάντες οἱ λαοί, οἵτινες ὑπέστησαν τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ 15^{ου} αἰῶνος, ὁμοιάζουν τοὺς πρὸς βορρᾶν τῆς Σκανδιναυίας λειμῶνας, οἱ ὅποιοι διατηροῦνται ὑπὸ τὴν χιόνα. Ὑπὸ τὸ πένθιμον αὐτὸ κάλυμμα θερμαίνεται ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη».

(Ἐρνέστος Ρενάν)

«Σὺ, Μακεδονία, ὀφειγενὲς θαρραλέον τέκνον Ἑλλήνων, νικητριά ποτε τῆς Ἀνατολῆς, διαφύλαττε πιστῶς τὴν μητρικὴν γλῶσσαν, ἕως οὗ εἰσέλθῃς εἰς τὸν πατρίον οἶκον».

(Ριχάρδος Μπένκ)